

güld le a lépcsőn, hogy valaki a költő szobájában tovább énekel, majd söpör, bútorokat tologat, ablakot nyit, szemet visz, befűt s végül halk füttyörészéssel, lábujjhegyen eltávozik.

Este hét órakor pedig, mikor az elcsendesült ház minden legkisebb zajra úgy felelt, mint a porlepte sarokban felejtett öreg zongora, úgy vélte, hogy az előszobában apró cipellők kopognak végig és selyem suhog...

... Mikor Marian belépett és egy bódulásig illatos, hófehér szobában találta magát, megtántorodott és nekidőlt a falnak.

Az egész szoba csupa gyöngyvirág volt. A mennyezet sátorán úgy hintázott a patyolat-kelyhek ezer és ezer csöngetyűje, mint az apró fodrokra szakadt báránnyelhen az angyalok álma. A gázlámpa kékes világa a szirmok harmatsöppjein szivárványra törött s valami meseszerű, túlvilági ragyogással derítette föl az egyszerű és kopott diákszobát. Az illattól és a nedvességtől enyhén párázatos levegőben minden úszott és minden lebegett.

Marian szóltanul kitérte a karjait s mélyen megindulva a költő mellére borult.

— Köszönöm... — suttogta. — Köszönöm...

(Folytatása következik.)

Szilárd János.

NÉPEK PASSZIÓ-JÁTÉKA.

*Magyar határdomb, amennyi csak van,
Golgota-hegyként az égre csattan.
Mindegyiken, hajh, egy messiás hal,
Harcban magával és — a világgal.*

*Minden falunak van Máriája,
Minden falunak nő egy Judása,
Minden faluban Nagypéntek-este;
Csak Husvét nem jön? Soha? Semerre?*

*Másutt nem csordúl felényi jóság,
Sehol sem győz ily könnyen gonoszság.
Magyar kereszt-sors akire ráért,
Fenséggel hal meg vakondtúrásért.*

*Golgota-uton míg göggel lépünk,
Egy kis kacajba bukik be végünk.
Kezdeni tudva sohse végeztünk!
Népek passzió-játéka lettünk!*

*Micsoda fajta? Kinek a vére?
Napisten álma dobott az égre?
S ördög gunyjára árokban halunk?
Magyarok vagyunk, hajh, magyarok vagyunk!*

Novák Sándor.